

Գ Ա Ր Ո Ւ Ն Է Ե Կ Ե Լ

Ծանր ու խոր քնից կեանքը արթնացաւ,
 Նոր օր, նոր յոյսեր, նոր գործի փափագ,
 Երկնի քող ամպը սարերին իջաւ,
 Ժպտաց ծիլ կեանքին մատաղ արեգակ:

Ամպով ու հովով սև շարան շարան,
 Վերից կռալէն կռունկներն էկան,
 Բեզար լողալով ծով կրծքում երկնի,
 Իջան ու գտան բներն հայրենի:

Մենակ ես անտուն, անյոյս մնացի,
 Բարձունքի կարօտ անթե ու անձէն,
 Ախ, էս լայն ճամբին մոլոր մնացի,
 Յոյսոյ ասաղս էլ ընկաւ երկնքէն:

Սարերը մէկէն ուժգին թափ տուին.
 Լայն թիկունքների հաստ ձիւնէ վերմակ,
 Եւ յորանջելով հովին փարուեցին,
 Իրար ժպտալով մով մշուշի տակ:

Եւ կանաչ հազած հով զով սարերից,
 Մեղմ քըչփըչալէն հազար թե առած,
 Զնդան առուակներն էկան խնդալից.
 Դէպի մայր երկրի կուրծքը արնոտուած...

Գարունքուայ շնչով սուս խլուշ-խլուշ
 Ծաղիկներն ելան զառ կոկոններով,
 Կենսալի ժպտով, բուրմունքով անուշ
 Փունջ փունջ թառ էկան սարով ու ձորով:

Ախ, քանի գարուն բոլորան գլխիս,
 էս գարունքներով ցաւը չի անցնի.
 Գարուն է եկել... քանիսն են լալիս...
 Արնոտ սրտերին գարունն ինչ անի...

Գառնիկ.

9 Մարտի.

